

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Sanctissima Virgo affecta Martyriô ex vehementia dolorum
divinorum, quos patiabatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Cor JESU apertum, nemo impedire te potest ab ingressu; illud fons est amoris purissimi, potes haurire ex eo, quantum placuerit tibi; Cor tuum huc affer ab omni alio vacuum amore, & certus est, replendum id ab eo abundantissime: Si enim ardes desiderio possidendi divinum ipsius amorem, is millies magis ardet donandi illum tibi. Sanctus Augustinus dicit, velle Deum facere è corde nostro

S. Augu-
stin. in Psal.
36.

arcam, cui includat pretiosissimas cordis sui divitias, ne abripiantur nobis à prædone mundi. *O homo, Cor tuum sit potius arca, ubi habitent divitiæ Dei: O homo, qui desideras, ut Deus sit thesaurus tuus, sis tu quoque thesaurus Dei, ut dicat tibi, & tu quoque dicere possis cum ipso: Ubi est thesaurus meus, ibi est & Cor meum.*

ARGUMENTUM.

Sanctissima Virgo affecta Martyrio ex vehementia dolorum divinum, quos patiebatur.

ARTICULUS IV.

OMnia hæc tria dolorum genera, de quibus hucusque fecimus verba, quique dolores sunt peccati, dolores naturæ, & dolores gratiæ, communes quidem esse possunt Sanctissimæ Virgini & alijs; sed dolores divini, de quibus nonnisi rarissime fit sermo, tam specialiter, tamque proprie spectant ad ipsam, ut sanè nonnisi ipsius Filius & ipsa habiles fiat ad tolerandum illos; imò Filius ipsius nunquam tolerare eos potuisset, si illa non contulisset ipsi ad hæc capacitatem: O Deus quam longè absunt consilia Dei ab illis hominum!

Dolores divini specialiter con-

Quando puella quædam auspiciatâ potitur forte, ut connubium inear cum potentissimo quodam

Rege; quando ipsa est Filia, quando est Mater, quando est Sponsa maximi alicujus Monarchæ, creditur, illam non solum securam esse ab omnibus miserijs vitæ humanæ, sed frui quoque omni felicitate, quæ vel optari, vel gustari possit in terris: Et sic judicant sapientissima politicarum legum instituta. Verùm aliter omninò sentiunt divinæ leges providentiæ, cujus prudentia caret sine: Nunquam enima pura aliqua creaturâ excellentiori ditata est connubio, quam Sanctissima Virgo, dum exaltata est ad dignitatem Matris DEI: Siquidem ipsa habet tam arctam, tamque admirandam conjunctionem cum Divinitate, ut sit Filia, Sponsa & Mater non maximi alicujus Monarchæ

græve JESU
Christo,
& Sanctissimæ Mariæ
ipsum.

chæ in mundo, sed Regis Regum, sed Dei ipsius: Ipsa est Filia DEI Patris; Ipsa est Mater Filij Incarnati; Ipsa est Sponsa Spiritus Sancti. Non est in potestate Dei, quantumvis sit Omnipotens, nobiliorem inire conjunctionem vel amicitiam cum purâ quâdam creaturâ.

Admirabili conjunctione Sanctissime Virginis cum tribus personis SS. Trinitatis hinc

quam posset: Siquidem non solum illa suffert gravissimos quosvis dolores naturæ in morte Filij sui Unigeniti, velut Matrum omnium affectuosissima & amantissima; non solum experitur vehementissimos quosvis dolores gratiæ, velut Sanctorum Sanctarumque perfectissima; sed etiam suffert immensum pondus dolorum divino-rum, velut sola, quæ intimam habeat conjunctionem cum tribus personis Divinis, Patre, Filio, & Spiritu Sancto, quarum qualibet specialiter affligit ipsam doloribus, quos nulla ex planare possit lingua humana: Incipiamus à Patre.

illam omnibus doloribus divinis,

§. I.

Dolores, quibus DEUS Pater affligit Sanctissimam Virginem in passione.

AD intelligendum ratione quâdam, vel saltem ad conjiciendum paulisper, quomodo Deus Pater affligat ipsam doloribus divinis, considerandum est, quod in ordine naturæ Pater & Mater dividant æqualiter possessionem Filij alicujus Unigeniti, quem si mori contingat, dolor de jacturâ illius similiter inter ipsos dividitur, unde fit, quemlibet ex ijs non sentire illum, nisi dimidiâ ex parte. Sed Sanctissima Virgo non dividebat cum quopiam alio possessionem Filij sui Unigeniti, siquidem illi erat ipsius Pater, ipsius Mater secundum Sanctissimam ipsius Hu-

manitatem: debebat igitur ipsa portare sola omnem dolorem mortis ipsius.

Hem itane, JESUS Christus Pater æternus non habebat Patrem æquè ac Matrem? Pater æternus, nonne verus est ipsius Pater, sicut Sanctissima Virgo vera est ipsius Mater? Ecce Patrem ac Matrem veri alicujus Filij: Nonne igitur dispertiri inter se debeant dolores mortis ipsius? eodquod uterque dicere æqualiter possit: Meus Filius Unigenitus est mortuus: mori ipsum conspexi morte probrosa ac pœnosa supra Crucem. Ah! verum est; Ecce Patrem & Matrem unius ejus-

M m m m ; dcm

démque Filij Unigeniti; sed est Pater, qui Deus est. Et est Mater, quæ Deus non est. Et ecce principium incomprehensibilium dolorum, quibus sola obruitur ipsa.

Siquidem certum est, quòd dolor de morte Filij alicujus Unigeniti æquè Patris sit ac Matris: Et si per impossibile Pater æternus capax esset ad sentiendum dolorem, videns Filium suum Unigenitum mortuum, destructum & quasi annihilatum in Cruce, eòquòd infinità ratione amaverit ipsum, sentiret ex eo infinitum quendam dolorem, eòquòd proportionati hinc deberet & dignitati personæ, & amoris infinito, quo erga ipsum fertur: Verum is Deus est impassibilis & doloris incapax: Quid igitur faciendum? profectò enim meritissimo jure infinitus debetur dolor mortalis Filij: Deus Pater solvere illi hoc debitum non potest, quis igitur solvet illud?

Id faciet Mater, quæ faciet satis debitis Patris; Sanctissimæ Virgini Deus Pater solvenda imponet illa: Et quia ipse participem fecit eam divinæ fecunditatis suæ per Nativitatem Filij sui Unigeniti, ipsa recipit velut in commutationem, vel velut in solutionem in corde suo, omnem dolorem, quem talis Pater, qui doloris capax esset, sentire deberet in morte ejusdem hujus Filij; ita ut MARIA ad plantam Crucis, non tantum exsolvat proprias suas pœnas, sed etiam illas

Patris æterni. O dolorem immensum in magnitudine suâ! O dolorem infinitum in profunditate suâ! quis intellectus vel Angelorum, vel hominum comprehendere posset illum?

Fortassis hoc rapit vos in admirationem, & queritis: quòmodo possibile est, Sanctissimam Virginem capacem esse doloris tam stupendi, ut usque in infinitum sese extendat? Respondete mihi ad questionem, quam vobis proponam, & respondebo quoque ad vestram. Quòmodo possibile est producere ipsam Deum ex suâ substantiâ, cum nonnisi simplex sit creatura? Quòmodo possibile est, Deum Patrem reddidisse ipsam participem divinæ suæ fecunditatis tam verè, quàm verè ipsa est Mater naturalis ejusdem Filij, cujus ipse est Pater naturalis? Quòmodo verum est, Patrem hunc & Matrem hanc non habere nisi unicam solam & eandem relationem ad hunc Filium Unigenitum, cumque terminus hujus relationis sit infinitus in magnitudine, eòquòd sit Deus, relationem hanc pariter infinitam esse in dignitate & excellentiâ, eòquòd relationes suam accipiant mensuram à terminis, uti omnes tenent & affirmant philosophi? Dicite mihi, quòmodo possibile sit, Sanctissimam Virginem, cum nonnisi simplex sit creatura, ad tam divinas attolli excellentias, quin tamen ipsa sit Deus?

Responde

Stupenda
miracula,
quorum
aliqua
sædem
conciliant
aliis,

Quòmodo
Filius a
pe doloris
de
Sanctissimam
Matrem

Respondebitis mihi, hoc esse per miraculum Omnipotentis brachij Dei tam prodigiosum, ut omnia transcendat miracula: Et idem ego respondeo vobis, quando me interrogatis: Quomodo possibile est, Sanctissimam Virginem sufferere potuisse in monte Calvarie omnes divinos dolores, quos Pater JESU Christi tolerare debuisset ob mortem ipsius? Respondeo enim vobis, id fuisse per miraculum Omnipotentis brachij DEI tam

prodigiosum, ut transcendat omnia miracula: Siquidem dubitare non potes, quin hoc ultimum non minus possibile sit Deo, quam primum; quamvis non capiam hic infinitum in toto suo rigore; sed in latitudine, quam habere potest in quâdam creaturâ. Vide ergo, quomodo sufferat ipsa dolores divinos ex parte Patris æterni. Veniamus modo ad Filium, & videamus, an sufferat minus ex parte ipsius.

§. II.

Dolores quibus affixit Filius DEI Sanctissimam Virginem in Passione sua.

Quomodo Filius affligit dolores divinos Sanctissimam Matrem suam
Ipsè est propriè, qui tolerat in Cruce veros dolores divinos, quos Pater ipsius æternus tolerare non potest. Sed considera, unde is habeat hanc capacitatem; non à divino Patre suo, qui ipsi non confert, nisi solam suam Divinitatem; Ergò à Sanctissimâ ipsius Matre, quæ impertitur illi adorandam suam Humanitatem, quæ passibilis est, & hæc Humanitas terminata à personâ quâdam divinâ, verè Deus est; & consequenter dolores, quos ipsa patitur, verè sunt dolores divini. Sed quia verum est juxta idioma Sanctorum Patrum, quòd Caro Filij sit propria Caro Matris, quàm suppeditavit ipsa sola ut materiam Corpori ipsius adorando: *Caro Christi, Caro MARIÆ*; Verum quoque est, dolores

Filij esse dolores Matris; Ipsa igitur patitur in Filio suo, & cum Filio suo dolores divinos.

Sanctus Bonaventura in opere S. Bonavent. stim. div. amoris 6. 3. prorsus Seraphico, quòd intitulatur stimulus divini amoris, Capite tertio, quòd est de lacrymis Sanctissimæ Virginis juxta Crucem, alloquitur ipsam his Verbis pietate tanti Patris sanè dignissimis: *O Domina mea, ubi stabas? Nunquid tantum juxta Crucem? Imò certè in Cruce cum Filio ibi crucifixa eras secum, Sed hoc distat, quia ipse in Corpore, tu autem in Corde: Nec non & ejus vulnera per Corpus ejus dispersa, in tuo sunt corde unita. Ibi Domina lanceatum est cor tuum, ibi spinis coronatum, ibi insultum, exprobratum, & contumeliis plenum, aceto & felle potatum.*
O Do-

torqueba-
tur magis,
quam si
torque-
retur in se,
quia supra
in ceteris
vultu di-
gnitas id
vultu dolo-
re.
Eadem
im. s.
179.

sui cordis: *Ille in sanguine Carnis, hac in sanguine Cordis: O MARIA, vera Mater misericordiae? An non sufficit crucifigi Filium, nisi crucifigatur & Mater? An ardens ac vehementis amor, quo prosequeris nos, suis defraudetur votis, nisi coopereris cum divino hoc Salvatore, ad magnum nostrae salutis opus, eodem cum ipso in monte Calvariae sufferendo dolores? Ve-*

rùm cum non habess cor unum & animam unam cum ipso, oportebat juxta sancti Simeonis vaticinium, ut idem ictus ejusdem gladij doloris vos satisfaceret, vosque configeret & transfigeret ambos: Tuam ipsius animam pertransibit gladius. Et hac ratione Filius aequè ac Pater, juxta Crucem excruciat ipsam, vehementissimis doloribus divinis.

§. III.

Dolores, quibus Spiritus Sanctus affligit Sanctissimam Virginem in Passione.

Quomodo
Spiritus
Sanctus
excitaverit
ipsam do-
loribus di-
vini.

Tandem Spiritus Sanctus, velut sponsus ipsius ultimam apponit manum; Ipse, qui in divinitate est vinculum sacrum Filij ac Patris, constituit quoque in Humanitate admirabile vinculum Filij ac Matris. Sed pro eo, quod in Divinitate conciliat infinitam gaudium Filio ac Patri, eodem amore ipsis communi, in Humanitate conciliat oppositum, & facit, ut divini dolores iidem sint in Filio & in Matre per eundem amorem ipsis communem. Videmus probè, vinculum, quod natura facit inter corpus & animam, tam strictum, tamque arctum esse, ut omnes dolores, quas harum partium una tolerat, similiter sentiat & toleret altera: Diceret quis, ipsas esse non nisi rem eandem, nihilque inter se divisum habere: Sed quae comparatio est facienda inter unionem

naturalem animae & corporis, & unionem supernaturalem ac divinam inter Filium Dei & amabilissimam ipsius Matrem per Spiritum Sanctum?

Aspice ipsos, si velis, velut corpus & animam: Tam verum est, quod, sicut anima, quae purus est spiritus, sensibilis & visibilis non redditur, nisi quia induta est corpore, sic fides demonstret & ostendat nobis, Verbum aeternum, quod purus Spiritus est, non esse visibile oculis nostris, nec palpabile nostris manibus, nisi quia Sanctissima Virgo illud induit propriae suae carnis vestimento: *Habitu inventus ut homo; Ecce ipsius vestimentum; Quod vidimus oculis nostris, & manus nostrae contrectaverunt de Verbo vita; Ecce id visibile ac sensibile per corpus humanum, quo contegitur; Et in hoc*

Philip. 2.
vers. 7.

1. Joan. 1.
vers. 1.

R. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

N n n n n

Ragu

statu firmè habet, sicut corpus & anima, quæ cum maximâ sibi invicem obstringantur necessitudine & amicitia, eosdem patiuntur dolores, quibus se invicem afficiunt, ita ut reciprocas inter se possent cedere querelas.

Anima diceret Corpori: Eheu! Ego sum, quæ te excrucio: Nisi enim animaret te, sentire dolores non posses; Et corpus responderet animæ; Eheu! Ego te affligo; si enim induta non esses carne meâ tangi & torqueri non posses ullo dolore sensibili. Eadem ferè ratione, Sanctissima Virgo suum aspicit Filium in Cruce, in quâ vehementissimos tolerat dolores: Eheu? Dicit ipsa; Ego sum, quæ te affligo, si enim non dedissem tibi corpus passibile & mortale, quale geris, impassibilis fores, &

Si Corpus & anima invicem unita naturaliter se invicem affligunt; quanto magis JESUS & MARIA

invulnerabilis, non minùs, quàm Deus Pater tuus; Ego igitur te excrucio, ego Mater tua lævis te afficio doloribus, te dilectum meum Filium, & Deum meum immortalem: Et Filius aspiciens divinam Matrem suam, quæ eosdem juxta Crucem patitur dolores, dicit ipsi ex compassione quâdam omni plenâ teneritudine & amore: Eheu! Ego sum, qui te excrucio! Ego tibi pario & paro crudele, quod toleras, tormentum; Ego enim te animans sum anima; Et tu non recipis in corde tuo repercussionem omnium dolorum meorum, nisi quia illorum sum ego principium. Et hæc omnia per Sanctum sunt Spiritum, ex cujus obumbratione Sanctissima Virgo, suo dedit Filio corpus humanum.

utpote uniti per Spiritum Sanctum.

ARGUMENTUM.

Affectus JESU Christi erga Sanctissimam Matrem suam, & reciproci affectus Sanctissimæ Virginis erga Charissimum suum Filium, qualesque nostros oporteat esse.

ARTICULUS V.

S. Laurentius Justinianus lib. de triumphali agone cap. 11.

HAc super te Sanctus Laurentius Justinianus concepit affectum hunc suâ dignum pietate: Gemit Filius, quod videat Sanctissimam Matrem suam, præsentem spectaculo tragico Passionis suæ: Loquitur is in secreto cordis sui voce admodum lugubri;

ut quid huc venisti, columba mea, dilecta mea, meos ut augeas dolores tuâ præsentia? Siquidem cruciatus, quem suffers, dilaniat cor meum. Eheu! Eheu! Quò curris Mater mea? ad fontem lacrymarum, ad torrentem amaritudinum, ad abyssum tristitiæ: Recede,